

Riersch Zoltán

Hiányzó töredékek

Hányszor szerettem volna
szólni, édesapám, de te
máshol vallattad az életed.
Hiába szólított reggelente
imára a harang, hiába a
fecskék repte, a rigók füttye,
én nagyanyám mosolyára
és hiányodra ébredtem,
napról napra, évről évre.

Öcsém s húgom kíváncsin
vonta percről percre kérdőre
a miért nem vagy itt-et.
Anyánk is odébb lelte
kesernyés jobbulását.
A mostoha gyermekkor
mostoha pillanatai
napfényes, csilingelő,
mamamosolyban ringatóztak.

És az évek szárnyaikra vették
a meg nem történteket, oda
a gyermekkor, oda a mama is.
Maradt a már felhőkön túlra
költözött, sápadtszürke arcú
apa és anyacsillagok hiánya.

Mellemen térdepel az egyedül vagyok

Sűrű cigaretta füst, fuldokló félhomály.
Pislákoló gyertyaláng egy kopott lábú asztalon.
Mellemen térdepel az egyedül vagyok.
Mára kósza emlék a voltunk egymásnak.
Már alig emlékszem reszkető kezedre.

Arcod fürkésző titkai is tovatűntek az enyészetben.
Öt évtized múló emlékét ötven lepel rejti el.
Mellemen térdepel emléke a hosszú forró vágynak,
bíbor hajnaloknak, forró csillagos éjszakáknak.
Szenvedély öleléseink forró rejtelseinek.

Azt hiszem, most lett igazán vége.
Őszi esőben, tavaszi szélben egyedül járom a keskeny utat.
Rég nem találok kedves kócos fejed nyomát
reggelente gyűrött párnámon. Odakinn olvad a hó.
Bágyadtan erőlködi az aranyló sugarú Nap.
A kicsi öreg ház lyukas eresze tavaszi könnyeit csorgatja.
Vidáman fürdözik benne egy boldog cinke pár.

Emlékeimben a diófa alatt

Egykor együtt öregedtem
a kicsi öreg ház előtti százágú diófával.
Mára csak az emlékeimben ülhetek a vén akácpadon,
talán még most is terád várva az esti csendben.

Te már nem jössz. A kérges törzsűt is rég kivágták.
Lassan az enyémet is száz és ezer szekercecsapás éri.
Együtt halok, együtt temetnek az emlékeimmal.

Napokig nem gondolok rá. Te is elmész mellettem,
mint az évszakok, a megváltott évek.
Hiába voltál emlék a karjaim között.
Az öreg ház lyukas eresze
vihár után már nem ejt könnyet értünk.

Emlék a voltunk, emlék a csókunk, emlék a vén diófa.
Együtt öregedtek velem
a göcsörtös ágak. A göcsörtös évek. A göcsörtös emlékek.